

ข้อบัญญัติ

องค์การบริหารส่วนตำบลเรือเสาะออก
ว่าด้วยการควบคุมกิจการเลี้ยงไก่ พ.ศ. 2566

องค์การบริหารส่วนตำบลเรือเสาะออก
ตำบลเรือเสาะออก อำเภอเรือเสาะ จังหวัดนราธิวาส

ประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก
เรื่อง ประกาศใช้ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก
ว่าด้วยการควบคุมกิจการเลี้ยงไก่ พ.ศ. ๒๕๖๖

ตามที่สภาองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก ได้มีมติเห็นชอบร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก ว่าด้วยการควบคุมกิจการเลี้ยงไก่ พ.ศ.๒๕๖๖ ในการประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสมัยวิสามัญ สมัยที่ ๑ ประจำปี ๒๕๖๖ เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๖ และนายอำเภอหรือเสาะได้พิจารณาเห็นชอบร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก ว่าด้วยการควบคุมกิจการเลี้ยงไก่ พ.ศ. ๒๕๖๖ แล้ว นั้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๖๒ องค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก จึงขอประกาศใช้ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก ว่าด้วยการควบคุมกิจการเลี้ยงไก่ พ.ศ.๒๕๖๖ โดยให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

จึงประกาศมาให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๖

(นางพาดิเมื้อ อาหะมะ)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมกิจการเลี้ยงไก่ พ.ศ. ๒๕๖๖

หลักการ
ให้มีข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมกิจการเลี้ยงเลี้ยงไก่

เหตุผล

โดยที่การดำเนินกิจการเลี้ยงไก่ที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะ อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนและก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย สมควรกำหนดให้กิจการเลี้ยงไก่เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการเลี้ยงไก่ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ หลักเกณฑ์อนุญาตให้ดำเนินกิจการเลี้ยงไก่และอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการเลี้ยงไก่ จึงตราข้อบัญญัตินี้

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก
ว่าด้วยการควบคุมกิจการเลี้ยงไก่ พ.ศ. ๒๕๖๖

โดยที่เป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออกว่าด้วยการควบคุมกิจการเลี้ยงไก่

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบมาตรา ๓๒ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม องค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออกโดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออกและนายอำเภอหรือเสาะ จึงตราข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า "ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออกว่าด้วยการควบคุมกิจการเลี้ยงไก่ พ.ศ. ๒๕๖๖"

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก นับตั้งแต่ได้ตีพิมพ์ประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออกแล้ว ๑๕ วัน

ข้อ ๓ บรรดาข้อบัญญัติ ประกาศ ระเบียบ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในข้อบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้

"สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่" หมายถึง สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ประเภทไก่เนื้อ และไก่ไข่ โดยหมายรวมถึงสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ทุกขนาด

"ผู้ดำเนินกิจการ" หมายความว่า เจ้าของหรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของสถานประกอบกิจการเลี้ยงไคนั้น

"การค้า" หมายความว่า การประกอบธุรกิจ การพาณิชย์ การอุตสาหกรรม การเกษตร การผลิต หรือการให้บริการใด ๆ เพื่อหาประโยชน์อันมีมูลค่า

"ผู้ปฏิบัติงาน" หมายความว่า ผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบกิจการ

"มลพิษทางเสียง" หมายความว่า สภาวะของเสียงอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

"มลพิษทางความสั่นสะเทือน" หมายความว่า สภาวะของความสั่นสะเทือนอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

"มลพิษทางอากาศ" หมายความว่า สภาวะของอากาศอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

"มลพิษทางน้ำ" หมายความว่า สภาวะของน้ำทั้งอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

"มลพิษทางแสง" หมายความว่า สภาวะของแสงอันเกิดจากการประกอบ กิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

"มลพิษทางความร้อน" หมายความว่า สภาวะของความร้อนอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

"ของเสียอันตราย" หมายความว่า มูลฝอย สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย อากาศเสีย มลสาร หรือสิ่งอื่นใดที่ปนเปื้อนสารพิษอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบ หรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

"สิ่งปฏิกูล" หมายความว่า อุจจาระหรือปัสสาวะ และหมายความรวมถึงสิ่งอื่นใดซึ่งเป็นสิ่งโสโครกหรือมีกลิ่นเหม็น

"มูลฝอย" หมายความว่า เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า เศษวัตถุ ถุงพลาสติก ภาชนะที่ใส่อาหาร เถ้า มูลสัตว์ ชากสัตว์ หรือสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากถนน ตลาด ที่เลี้ยงสัตว์ หรือที่อื่น และหมายความรวมถึงมูลฝอยติดเชื้อ มูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน

"ที่หรือทางสาธารณะ" หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชน และประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

"วัตถุอันตราย" หมายความว่า วัตถุอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย

"ราชการส่วนท้องถิ่น" หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก

"เจ้าพนักงานท้องถิ่น" หมายความว่า นายกองค้การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก

"ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น" หมายความว่า ข้าราชการหรือพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติการตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

"เจ้าพนักงานสาธารณสุข" หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๕ ให้นายกองค้การบริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจตีความ วินิจฉัย ออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๖ ให้กิจการเลี้ยงไก่เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในเขตราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๗ ผู้ดำเนินกิจการเลี้ยงไก่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

หมวด ๒

สถานที่ตั้ง ลักษณะอาคาร และการสุขาภิบาล

ข้อ ๘ สถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ต้องตั้งอยู่ห่างจากชุมชน วัด ศาสนสถาน โบราณสถาน โรงพยาบาล โรงเรียน สถานบันการศึกษา สถานเลี้ยงเด็ก สถานดูแลผู้สูงอายุหรือผู้ป่วยพักฟื้นหรือผู้พิการ หรือสถานที่อื่นใดที่ต้องมีการคุ้มครองสุขภาพของประชาชนเป็นพิเศษ ซึ่งจะต้องไม่อยู่ในระยะที่อาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนและไม่ก่อเหตุรำคาญแก่ชุมชน หรือจะต้องมีระบบป้องกันผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนที่มีประสิทธิภาพ โดยควรมีระยะห่างจากสถานที่ที่กล่าวข้างต้นและแหล่งน้ำสาธารณะในระยะทางดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ น้อยกว่า ๕๐๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๓๐ เมตร

(๒) สำหรับสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ ตั้งแต่ ๕๐๐ - ๕,๐๐๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร

(๓) สำหรับสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ ตั้งแต่ ๕,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒๐๐ เมตร

(๔) สำหรับสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่เกินกว่า ๑๐,๐๐๐ ตัวขึ้นไป ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ เมตร

ข้อ ๙ สถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ควรตั้งอยู่ห่างจากโรงฆ่าสัตว์ปีก ตลาดนัดค้าสัตว์ปีกอย่างน้อย ๕ กิโลเมตร

ข้อ ๑๐ สถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ควรตั้งอยู่บริเวณที่ไม่มีน้ำท่วมขัง อยู่ห่างจากแหล่งน้ำสาธารณะไม่น้อยกว่า ๓๐ เมตร และต้องมีการป้องกันการไหลของน้ำเสียและสิ่งปนเปื้อนลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะในกรณีที่มีการชะล้างของน้ำฝน

ข้อ ๑๑ สถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ต้องจัดให้มีบริเวณเลี้ยงไก่เป็นสัดส่วน และอยู่ห่างจากเขตที่ดินสาธารณะหรือที่ดินมีเจ้าของ และต้องมีที่ว่างอันปราศจากหลังคาหรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสัตว์นั้นไม่น้อยกว่า ๑๕ เมตรทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้ประกอบกิจการประเภทเดียวกัน ให้ใช้หลักเกณฑ์ตามข้อ ๘ โดยพิจารณาที่จำนวนการเลี้ยงไก่ที่มีจำนวนมากที่สุดเป็นเกณฑ์ในการกำหนดขอบเขตระยะห่าง

ข้อ ๑๒ สถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงไก่ต้องมีห้องน้ำ ห้องส้วม และอ่างล้างมือตามแบบและจำนวนที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง และมีการดูแลรักษาความสะอาดให้อยู่ในสภาพที่ถูกต้องสุขลักษณะเป็นประจำทุกวัน

ข้อ ๑๓ สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ที่มีโรงอาหารหรือห้องครัวที่จัดไว้สำหรับการประกอบอาหาร การปรุงอาหาร หรือการเสิร์ฟอาหารสำหรับผู้ปฏิบัติงาน ต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามหลักสุขาภิบาลอาหาร ทั้งนี้ ตามข้อบัญญัติท้องถิ่น

ข้อ ๑๔ สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ที่ได้รับอนุญาตที่ประสงค์จะทำการต่อเติมแก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ จะต้องแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนทำการต่อเติม แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่และต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นแล้ว

หมวด ๓

สุขลักษณะของโรงเรือนเลี้ยงไก่และส่วนประกอบ

ข้อ ๑๕ โรงเรือนเลี้ยงไก่ต้องมีและเป็นไปตามหลักเกณฑ์และสุขลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) โรงเรือนเลี้ยงไก่ต้องเป็นอาคารเอกเทศ มั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงไก่ไม่มีการพักอาศัยหรือประกอบกิจการอื่นใด

(๒) โรงเรือนเลี้ยงไก่ต้องเป็นพื้นแน่นหรือทำด้วยวัสดุแข็งแรง ไม่เปียกชื้น ไม่มีน้ำขังทำความสะอาดง่าย

(๓) หลังคาหรือผ้าเพดานต้องทำด้วยวัสดุที่มีความคงทน แข็งแรง มีความสูงจากพื้นถึงมุมเสาที่เป็นฐานอย่างน้อย ๒ เมตรขึ้นไป

(๔) โรงเรือนเลี้ยงไก่ต้องมีพื้นที่ในการเลี้ยงเพียงพอเพื่อให้ไก่อยู่อย่างสบายไม่แออัดเป็นไปตามข้อกำหนดของกรมปศุสัตว์

(๕) จัดให้มีแสงสว่างเพียงพอและมีการระบายอากาศดี

(๖) โรงเรือนเลี้ยงไก่ระบบเปิดต้องมีตาข่ายคลุมเพื่อป้องกันสัตว์และแมลงพาหะนำโรคและต้องจัดให้มีการระบายอากาศที่ดี

(๗) โรงเรือนเลี้ยงไก่ระบบปิดต้องจัดให้มีการระบายอากาศ ฝุ่นละอองและก๊าซต่าง ๆ ให้เป็นไปตามข้อกำหนดของกรมปศุสัตว์หรือมาตรฐานสินค้าเกษตรแห่งชาติ

(๘) ถนนภายในสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ต้องใช้วัสดุคงทน ไม่ก่อให้เกิดฝุ่นละออง หรือต้องมีวิธีอื่นใดที่มีความเหมาะสม สะอาด สะดวกในการขนส่ง ลำเลียงอุปกรณ์ อาหารไก่ รวมทั้งนำผลผลิตเข้าหรือออกจากสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่

(๙) สถานที่เก็บอาหารไก่ โรงผสมอาหารไก่ พื้นที่เก็บวัสดุรองพื้น พื้นที่ทำลายซากไก่ พื้นที่รวบรวมมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลต่าง ๆ ต้องจัดเป็นสัดส่วน มีความมั่นคง แข็งแรงและถูกหลักสุขาภิบาล

(๑๐) บริเวณประตูทางเข้าและออกจากสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ต้องจัดให้มีการฆ่าเชื้อโรคโดยวิธีต่าง ๆ เช่น บ่อน้ำยาฆ่าเชื้อโรค หรือโรงน้ำยาฆ่าเชื้อ หรือเครื่องพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อโรค หรืออ่างตุ่มน้ำยาฆ่าเชื้อโรค เป็นต้น

หมวด ๔

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของอาหารสัตว์

ข้อ ๑๖ อาหารสัตว์ต้องมีและเป็นไปตามหลักเกณฑ์และสุขลักษณะดังต่อไปนี้

- (๑) อาหารที่ใช้เลี้ยงไก่ต้องมีคุณภาพและมาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์
- (๒) จัดให้มีสถานที่เก็บอาหารแยกเป็นสัดส่วน จัดให้เป็นระเบียบและมีการดูแลรักษาความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ
- (๓) ภาชนะบรรจุอาหารไก่ควรสะอาด ไม่เคยใช้บรรจุวัตถุมีพิษ ปุ๋ย หรือวัตถุอื่นใด ที่เป็นอันตรายต่อไก่
- (๔) จัดให้มีการตรวจสอบคุณภาพอาหารไก่ เพื่อตรวจวิเคราะห์คุณภาพและสารตกค้างตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์

หมวด ๕

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะ ของเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ น้ำดื่ม น้ำใช้

ข้อ ๑๗ เครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ น้ำดื่ม น้ำใช้ต้องมีและเป็นไปตามหลักเกณฑ์และสุขลักษณะดังต่อไปนี้

- (๑) ต้องใช้อุปกรณ์เครื่องมือหรือเครื่องจักรที่มีสภาพที่ปลอดภัยสำหรับการใช้งานในสถานประกอบกิจการ และต้องมีการติดตั้งในลักษณะที่แข็งแรง มั่นคง และปลอดภัย โดยมีระบบป้องกันอันตราย และป้ายคำเตือนหรือคำแนะนำในการป้องกันอันตรายจากอุปกรณ์ เครื่องมือ หรือเครื่องจักรนั้น
- (๒) ต้องมีที่เก็บรักษาเครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องจักร อุปกรณ์ในการทำงานเป็นสัดส่วนเหมาะสม และเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่กีดขวางทางเดินและการปฏิบัติงาน
- (๓) เครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์ รวมถึงสวิตซ์และสายไฟต่าง ๆ ต้องได้รับการทำความสะอาดและบำรุงให้อยู่ในสภาพดี กรณีใช้อุปกรณ์การเลี้ยงไก่แบบอัตโนมัติต้องมีการตรวจสอบการทำงานทุกวัน ถ้าพบว่าชำรุดต้องดำเนินการแก้ไขทันที หรือมีขั้นตอนการจัดการที่เหมาะสมและมีอุปกรณ์สำรองเมื่อเกิดการชำรุดเสียหาย เฉพาะโรงเรือนเลี้ยงไก่ระบบปิดต้องมีสัญญาณเตือนกรณีระบบขัดข้อง
- (๔) น้ำที่ใช้ในสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ ต้องเป็นน้ำที่สะอาด เหมาะสมต่อการนำไปใช้ปราศจากการปนเปื้อนมูลสัตว์หรือน้ำเสียจากโรงเรือนเลี้ยงไก่ และมีปริมาณเพียงพอสำหรับการใช้ในแต่ละวันโดยมีระบบสำรองน้ำไว้ใช้ในกรณีฉุกเฉิน
- (๕) ต้องจัดให้มีน้ำดื่มสะอาดที่มีคุณภาพไม่ต่ำกว่าเกณฑ์คุณภาพน้ำบริโภคของกรมอนามัยสำหรับผู้ปฏิบัติงานอย่างเพียงพอทุกวัน รวมทั้งจัดให้มีภาชนะรองรับน้ำดื่มที่สะอาดและปราศจากสิ่งปนเปื้อนที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตั้งอยู่ในบริเวณที่แยกออกจากโรงเรือนเลี้ยงไก่และลักษณะการจัดบริการน้ำดื่มต้องไม่ก่อให้เกิดความสกปรกหรือปนเปื้อน เช่น ใช้ระบบน้ำกด ใช้แก้วส่วนตัว ใช้แก้วกระดาษที่ใช้ครั้งเดียวทิ้งใช้แก้วส่วนกลางที่ใช้ดื่มเพียงครั้งเดียวแล้วนำไปล้างทำความสะอาดก่อนนำมาใช้ใหม่หรือวิธีอื่น
- (๖) กรณีที่สถานประกอบการกิจการเลี้ยงไก่ผลิตน้ำใช้เอง ควรตรวจสอบดูแลคุณภาพน้ำดิบให้สะอาด ตรวจสอบระบบท่อน้ำ และทำความสะอาดภาชนะเก็บกักน้ำอยู่เสมอ และปรับปรุงคุณภาพน้ำ ให้มีคุณภาพดีอยู่เสมอ

หมวด ๖

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขอนามัยของผู้ปฏิบัติงาน

ข้อ ๑๘ สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ต้องจัดให้มีการตรวจสุขภาพผู้ปฏิบัติงานเป็นประจำทุกปี ตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ผู้ปฏิบัติงานในฟาร์มต้องมีสุขภาพแข็งแรง ไม่เป็นโรคติดต่อ หรือโรคที่สังคมรังเกียจ โรคที่เกี่ยวข้องกับทางเดินอาหาร ทางเดินหายใจ ให้นำหนักและบาดแผลติดเชื้อ หรือไม่เป็นพาหะนำโรคติดต่อ ได้แก่ วัณโรค ไข้รากสาดน้อย บิด สุกใส หัด คางทูม เรื้อน ไวรัสตับอักเสบบี โรคพยาธิ และโรคผิวหนังที่น่ารังเกียจ เป็นต้น หากปฏิบัติงานป่วยด้วยโรคติดต่อดังกล่าว ต้องหยุดพักรักษาให้หาย

ข้อ ๑๙ สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ ขนาดตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ ตัวขึ้นไป ต้องมีผู้ดูแลด้านสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมอย่างน้อย ๑ คน โดยเป็นผู้ที่มีความรู้และผ่านการอบรมการจัดการสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมและสุขวิทยาส่วนบุคคล

ข้อ ๒๐ ผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับการอบรมในเรื่องเกี่ยวกับสุขอนามัย การป้องกันตนเองจากโรคติดต่อจากสัตว์สู่คน และการควบคุมสัตว์และแมลงพาหะนำโรค

ข้อ ๒๑ ผู้ปฏิบัติงานในโรงเรือนเลี้ยงไก่ต้องปฏิบัติงานดังนี้

(๑) อาบน้ำ สระผม ขำระล้างร่างกายให้สะอาดทุกครั้งก่อนเข้าหรือออกจากโรงเรือนเลี้ยงไก่ และต้องล้างมือด้วยสบู่ทุกครั้งภายหลังออกจากห้องส้วมหรือจับต้องสิ่งปนเปื้อนต่างๆ

(๒) จุ่มเท้าในอ่างน้ำยาฆ่าเชื้อโรค และล้างมือก่อนเข้าและออกจากโรงเรือนเลี้ยงไก่

(๓) ควรสวมใส่ชุดปฏิบัติงานที่สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่จัดไว้ให้โดยต้องเป็นชุดที่สะอาด และเหมาะสมกับแต่ละกิจกรรมที่ปฏิบัติ

(๔) ในกรณีที่มีบาดแผล ต้องปิดแผลด้วยที่ปิดแผล ถ้ามีบาดแผลที่มือต้องสวมถุงมือ หรือปกอนิ้วขณะปฏิบัติงาน

ข้อ ๒๒ ผู้ปฏิบัติงานไม่ควรพักอาศัยในโรงเรือนเลี้ยงไก่

หมวด ๗

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดการน้ำเสีย มูลฝอย สิ่งปฏิกูล

ข้อ ๒๓ สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ต้องมีการเก็บ รวบรวม หรือกำจัดมูลฝอยที่ถูกสุขลักษณะ ดังนี้

(๑) มีภาชนะบรรจุหรือภาชนะรองรับที่เหมาะสมและเพียงพอกับปริมาณและประเภทมูลฝอยรวมทั้งมีการทำความสะอาดภาชนะบรรจุหรือภาชนะรองรับ และบริเวณที่เก็บภาชนะนั้นอยู่เสมอ

(๒) ต้องมีการรวบรวมมูลฝอยและนำไปกำจัดอย่างถูกต้องตามหลักสุขาภิบาลและปฏิบัติตามข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยการนั้น ห้ามนำไปทิ้งในที่สาธารณะหรือแหล่งน้ำสาธารณะ

(๓) ในกรณีที่มีการกำจัดมูลฝอยเอง ต้องได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามข้อบัญญัติว่าด้วยการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๔) กรณีที่มีมูลฝอยที่ปนเปื้อนสารพิษ หรือวัตถุอันตราย หรือสิ่งอื่นใดที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจะต้องดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๒๔ ในกรณีที่มีการนำมูลไก่และวัสดุรองพื้นออกจากสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ผู้ประกอบกิจการต้องจัดให้มีผู้ดำเนินการเคลื่อนย้าย มีมาตรการเพื่อป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ และไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์สัตว์และแมลงพาหะนำโรค

ข้อ ๒๕ ต้องมีการจัดการหรือควบคุมปัญหากลิ่นเหม็น สัตว์ และแมลงพาหะนำโรคไม่ให้ส่งผลกระทบต่อชุมชนโดยรอบ

ข้อ ๒๖ ต้องมีการบำบัดน้ำเสียให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานน้ำทิ้งตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องก่อนปล่อยออกสู่ภายนอกสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ และต้องดูแลทางระบายน้ำไม่ให้อุดตัน

ข้อ ๒๗ กรณีที่ไม่มีการระบายน้ำทิ้งออกนอกสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ ผู้ประกอบกิจการต้องมีการจัดการน้ำเสียที่เกิดขึ้นทั้งหมด โดยต้องมีการป้องกันไม่ให้น้ำเสียหรือกลิ่นเหม็นกระทบต่อสิ่งแวดล้อมภายนอก

ข้อ ๒๘ น้ำเสียที่ผ่านการบำบัดแล้วต้องมีการตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งให้ได้เกณฑ์มาตรฐานน้ำทิ้งตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมก่อนปล่อยออกสู่ภายนอกสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่

ข้อ ๒๙ ต้องมีการกำจัดภาชนะบรรจุสารเคมีหรือน้ำยาฆ่าเชื้อที่ใช้แล้วอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

หมวด ๘ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขนส่ง

ข้อ ๓๐ ยานพาหนะที่ใช้ในการขนส่งต้องอยู่ในสภาพที่ปลอดภัยและสะอาด

ข้อ ๓๑ ยานพาหนะทุกชนิดที่เข้าและออกจากสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่จะต้องแล่นผ่านระบบการฆ่าเชื้อต่าง ๆ เช่น บ่อน้ำยาฆ่าเชื้อโรค โรงพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อโรค หรือเครื่องพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อโรคกับยานพาหนะด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่มีความเข้มข้นตามเอกสารกำกับการใช้

ข้อ ๓๒ ยานพาหนะที่ใช้สำหรับเก็บขนมูลไก่และวัสดุรองพื้นออกนอกสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่จะต้องทำการปิดคลุมด้วยผ้าใบหรือวัสดุอื่นใดอย่างมิดชิดไม่ให้เกิดการตกหล่น รั่วไหล หรือยื่นออกจากยานพาหนะ

ข้อ ๓๓ อุปกรณ์ และภาชนะที่ใช้ในการขนส่งไก่ต้องทำด้วยวัสดุที่ไม่ดูดซึมน้ำ และได้รับการฆ่าเชื้อโรคก่อนและหลังการใช้ทุกครั้ง

หมวด ๙ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดการแหล่งแพร่เชื้อโรคหรือสัตว์ และแมลงพาหะนำโรค

ข้อ ๓๔ สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ต้องมีการจัดการแหล่งแพร่เชื้อโรคหรือสัตว์ และแมลงพาหะนำโรคตามหลักเกณฑ์ดังนี้

(๑) ต้องป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสัตว์ด้วยวิธีการที่เหมาะสมและถูกต้องกรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อที่เกิดจากสัตว์ สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ต้องมีระบบป้องกัน

และควบคุมโรคได้ ซึ่งรวมถึงการทำลายเชื้อโรคก่อนเข้าสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ และควบคุมโรคให้สงบไม่ให้แพร่ระบาดออกจากสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์

(๒) จัดให้มีอุปกรณ์ฆ่าเชื้อที่มีประสิทธิภาพและอยู่ในสภาพที่พร้อมใช้งานภายในสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่

(๓) หลังนำไก่ออกจากโรงเรือนเลี้ยงไก่ต้องทำความสะอาด และฆ่าเชื้อโรงเรือนเลี้ยงไก่และบริเวณโดยรอบ และปิดพักโรงเรือนเลี้ยงไก่ในระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๗ - ๒๑ วัน หรือตามข้อกำหนดของกรมปศุสัตว์

(๔) เมื่อพบไก่ป่วย ต้องแยกไก่ป่วยออกจากไก่ปกติ หากสงสัยว่าไก่ป่วยเป็นโรคระบาด เช่น นิวคาสเซิล ไข้หวัดนก เป็นต้น ต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องโดยเร่งด่วนและดำเนินการตามที่เจ้าหน้าที่กำหนดอย่างเคร่งครัด ตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์

กรณีพบผู้ป่วยภายในสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ที่สงสัยว่ามีสาเหตุมาจากโรคระบาดจากไก่ ให้รีบนำตัวส่งแพทย์เพื่อทำการตรวจวินิจฉัยโรคโดยทันที และปฏิบัติตามคำแนะนำ รวมทั้งให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในพื้นที่ในการป้องกันและควบคุมโรค

ข้อ ๓๕ การทำลายซากไก่เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของสัตว์ และแมลงพาหะนำโรคให้ดำเนินการได้อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

(๑) การทำลายโดยการเผา ต้องมีสถานที่เผา เตาเผา อยู่ในบริเวณที่เหมาะสม เผาซากจนหมด และการเผาต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษหรือเหตุรำคาญ

(๒) การทำลายโดยการฝัง ต้องมีเนื้อที่เพียงพอ และไม่อยู่ในบริเวณที่มีน้ำท่วมถึง ไม่มีน้ำขัง ห่างจากแหล่งน้ำไม่น้อยกว่า ๓๐ เมตร ใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่เหมาะสมทำการราดหรือโรยปูนขาวบนส่วนต่าง ๆ ของซากไก่จนทั่ว และให้ฝังซากไ้ระดับผิวดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร หรือหากซากไก่มีจำนวนมากให้ทำการพูนดินกลบหลุมเหนือระดับผิวดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ซึ่งการฝังกลบนี้ต้องสามารถป้องกันการคืบเซี่ยของสัตว์ได้ สถานที่กำจัดซากไก่ต้องห่างจากบริเวณอาคาร หรือโรงเรือนเลี้ยงไก่ อาคารสำนักงานอาคารพักอาศัย และต้องเป็นไปตามข้อกำหนดของกรมปศุสัตว์หรือปฏิบัติตามคู่มือการปฏิบัติงานของกรมปศุสัตว์

ข้อ ๓๖ ต้องมีการควบคุมป้องกันสัตว์และแมลงพาหะนำโรคในสถานประกอบการเลี้ยงไก่ เช่น หนู แมลงวัน แมลงสาบ เป็นต้น ที่อาจเป็นแหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรค หรืออาจก่อให้เกิดความเสี่ยงในการแพร่กระจายของเชื้อโรคติดต่อ หรือก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อาศัยในบริเวณใกล้เคียง

หมวด ๑๐

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับความปลอดภัยและการป้องกันเหตุรำคาญ

ข้อ ๓๗ สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ต้องมีการจัดการความปลอดภัยและการป้องกันเหตุรำคาญตามหลักเกณฑ์ดังนี้

(๑) ต้องจัดวางสิ่งของให้เป็นระเบียบ เรียบร้อย ปลอดภัย เป็นสัดส่วน และดูแลรักษาความสะอาดให้ถูกต้องตามสุขลักษณะและอนามัยเพื่อให้เกิดความปลอดภัย และไม่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๒) ต้องมีมาตรการความปลอดภัยในการทำงานและปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๓) จัดให้มีห้องหรือตู้เก็บเอกสาร น้ำยาฆ่าเชื้อ หรือสิ่งของที่อาจก่อให้เกิดอันตราย หรืออัคคีภัย ได้ง่ายโดยเฉพาะ โดยต้องจัดให้เป็นระเบียบเรียบร้อย และแสดงป้ายชื่อ ชนิดหรือประเภทสารเคมี ที่จัดเก็บอย่าง ชัดเจน ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๔) สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ที่ผู้ปฏิบัติงานอาจเปราะเปื้อนจากสารเคมี วัตถุอันตราย หรือ สิ่งอื่นใดอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ต้องจัดให้มีที่อาบน้ำอุณหภูมิเย็นและที่ล้างตาอุณหภูมิเย็นตามความจำเป็นและ เหมาะสมกับคุณสมบัติของสารเคมี วัตถุอันตราย หรือสิ่งอื่นใดอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพตามกฎหมายว่าด้วย วัตถุอันตรายและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๕) สถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ต้องจัดให้มีระบบสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ และเครื่องดับเพลิง ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๖) ควรจัดให้มีห้องพยาบาลหรือชุดปฐมพยาบาลที่ครบรายการไว้ในสถานประกอบกิจการเลี้ยง ไก่และพร้อมใช้งานได้ตลอดเวลา

(๗) ระดับความเข้มข้นของก๊าซแอมโมเนียบริเวณสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ค่าเฉลี่ย ๘ ชั่วโมง การทำงานต้องไม่เกิน ๕๐ พีพีเอ็ม

(๘) จัดให้มีอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลตามความเสี่ยงให้กับผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบ กิจการเลี้ยงไก่ เช่น แวนตา หน้ากาก ผ้าปิดจมูก หมวกคลุมผม รองเท้า เป็นต้น

(๙) กิจกรรมต่าง ๆ ของสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่ที่อาจก่อให้เกิดมลพิษทางเสียงมลพิษทาง อากาศ มลพิษทางน้ำ มลพิษทางแสง มลพิษทางความร้อน มลพิษทางความสั่นสะเทือนของเสียอันตราย เช่น กลิ่น น้ำเสีย เขม่าควันเสีย ฝุ่น และความร้อน เป็นต้น หรือมีการใช้สารเคมี หรือวัตถุอันตรายจะต้องดำเนินการควบคุม ป้องกันมิให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานและผู้อยู่อาศัย บริเวณใกล้เคียง หรืออยู่ในเส้นทางจราจรของสถานประกอบกิจการเลี้ยงไก่

หมวด ๑๑

ใบอนุญาต

ข้อ ๓๘ ผู้ใดประสงค์จะประกอบกิจการเลี้ยงไก่ในลักษณะที่เป็นการค้า จะต้องยื่นคำขอรับ ใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับเอกสารและหลักฐานตามที่ราชการส่วนท้องถิ่นกำหนด ดังต่อไปนี้

- (๑) บัตรประจำตัวประชาชน/ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ
- (๒) ทะเบียนบ้าน
- (๓) หนังสือรับรองการจดทะเบียนบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนจำกัด กรณีเป็นนิติบุคคล
- (๔) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ (ที่ดิน/อาคาร/ยานพาหนะ)
- (๕) ใบมอบอำนาจ (กรณีที่มีการมอบอำนาจ)
- (๖) ใบอนุญาตตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
- (๗) ใบอนุญาตฉบับจริงกรณีต่ออายุใบอนุญาต
- (๘) หนังสือให้ความเห็นชอบการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (กรณีที่ถูกกฎหมายกำหนด)
- (๙) หลักฐานการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย (กรณีที่ถูกกฎหมายกำหนด)
- (๑๐) ใบอนุญาตก่อสร้างอาคารและแผนผังแสดงบริเวณ พื้นที่เลี้ยงสัตว์ โรงเก็บอาหาร ผสมอาหารสัตว์ พื้นที่ทำลายซากสัตว์ พื้นที่บำบัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูล อาคารสำนักงานและบ้านพักอาศัย

(๑๑) อื่น ๆ ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควร

ในการออกใบอนุญาต เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติ เพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในข้อบัญญัตินี้ก็ได้

ใบอนุญาตให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว

ข้อ ๓๙ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบ ความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ ถ้าปรากฏว่าคำขอดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการหรือเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นรวบรวมความไม่ถูกต้อง หรือความไม่ สมบูรณ์นั้นทั้งหมดและแจ้งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขให้ถูกต้องและสมบูรณ์ในคราวเดียวกัน และในกรณีจำเป็นที่ จะต้องส่งคืนคำขอแก่ผู้ขออนุญาต ก็ให้ส่งคืนคำขอพร้อมทั้งแจ้งความไม่ถูกต้อง หรือความไม่สมบูรณ์ให้ทราบ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับคำขอ

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดใน ข้อบัญญัตินี้

ในกรณีมีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาต ได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน แต่ต้องมี หนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลา ตามวรรคสองหรือ ตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณายังไม่แล้วเสร็จ ให้แจ้งเป็น หนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าทุกเจ็ดวันจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ พร้อมสำเนาแจ้งดังกล่าว ให้คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการทราบทุกครั้ง

ข้อ ๔๐ ผู้ได้รับอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการ อนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หากไม่มารับภายในกำหนดเวลาดังกล่าวถือว่าสละสิทธิ เว้นแต่มีเหตุอันสมควร และได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ ๔๑ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามข้อบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และ ให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นที่ เป็นผู้ออกใบอนุญาตเท่านั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมกับเสีย ค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต

หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการขอต่ออายุใบอนุญาต และการอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตให้ เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

ข้อ ๔๒ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามข้อบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและ เห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ

ข้อ ๔๓ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาต ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดตามแบบที่ กำหนดไว้ท้ายข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความ ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาต นำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ ๔๔ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตสำหรับกิจการใด ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตาม บทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการ ประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตนั้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่ เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ ๔๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข

พ.ศ. ๒๕๓๕

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

กฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ใน ใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามข้อบัญญัตินี้ และการไม่ปฏิบัติ หรือปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสถานะความ เป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ ๔๖ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับ ใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาตหรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่ง โดย ทางไปรษณีย์ตอบรับหรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ ใบอนุญาตและให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้รับทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่วันที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่งแล้วแต่กรณี

๔๗ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอน ใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงโทษเพิกถอนใบอนุญาต

ข้อ ๔๘ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติ หน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในเขตอำนาจของราชการส่วน ท้องถิ่นในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

หมวด ๑๒

ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

ข้อ ๔๙ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเสียค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตตามอัตราที่กำหนดไว้ท้าย ข้อบัญญัตินี้ในวันที่ได้รับใบอนุญาตสำหรับกรณีที่เป็นกรณีขอรับใบอนุญาตครั้งแรก หรือก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ สำหรับกรณีเป็นการขอต่ออายุใบอนุญาต ตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลา ที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้ บอกเลิกการดำเนินกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้มิหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่า สองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสีย ค่าธรรมเนียม และ ค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ ๕๐ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามข้อบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๑๓
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๕๑ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษ
แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ประกาศ ณ วันที่ 14 พ.ย. 2566

(ลงชื่อ)
(นางพาดิแม่ะ อาหะมะ)
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลเรือเสาะออก

เห็นชอบ
(ลงชื่อ)
(นายณัฏฐ์กร บุญโรภากชัย)
นายอำเภอเรือเสาะ

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม
ทำข้อมัญญัตติงค้บริหารส่วนตำบลหรือเสาะออก
ว่าด้วยการควบคุมกิจการเลี้ยงไก่ พ.ศ. ๒๕๖๖

ลำดับ ที่	รายการ	อัตราค่าธรรมเนียมต่อปี (บาท)
๑	เลี้ยงไก่ ตั้งแต่ ๕๐ - ๑๐๐ ตัว	๕๐.-
๒	เลี้ยงไก่ ตั้งแต่ ๑๐๑ - ๒๐๐ ตัว	๑๐๐.-
๓	เลี้ยงไก่ ตั้งแต่ ๒๐๑ - ๕๐๐ ตัว	๓๐๐.-
๔	เลี้ยงไก่ ตั้งแต่ ๕๐๑ - ๑,๐๐๐ ตัว	๕๐๐.-
๕	เลี้ยงไก่ ตั้งแต่ ๑,๐๐๑ - ๓,๐๐๐ ตัว	๑,๐๐๐.-
๖	เลี้ยงไก่ ตั้งแต่ ๓,๐๐๑ - ๕,๐๐๐ ตัว	๓,๐๐๐.-
๗	เลี้ยงไก่ ตั้งแต่ ๕,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ ตัว	๕,๐๐๐.-
๘	เลี้ยงไก่ ตั้งแต่ ๑๐,๐๐๑ - ๕๐,๐๐๐ ตัว	๑๐,๐๐๐.-
๙	เลี้ยงไก่ ตั้งแต่ ๕๐,๐๐๑ - ๑๐๐,๐๐๐ ตัว	๑๓,๐๐๐.-
๑๐	เลี้ยงไก่ ตั้งแต่ ๑๐๐,๐๐๑ ขึ้นไป	๑๕,๐๐๐.-